Universiteit van Amsterdam

Amsterdam Centre for Insurance Studies (ACIS)

Verjaring in het levensverzekeringsrecht

mr. P. van Haastrecht- van Kuilenburg

ACIS-symposium 13 november 2020

Artikel 7:942 BW

1.Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden.

2.De verjaring wordt gestuit door een schriftelijke mededeling, waarbij op uitkering aanspraak wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren begint te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen.

3.Bij verzekering tegen aansprakelijkheid wordt de verjaring in afwijking van lid 2, eerste zin, gestuit door iedere onderhandeling tussen de verzekeraar en de tot uitkering gerechtigde of de benadeelde. In dat geval begint een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij ondubbelzinnig aan degene met wie hij onderhandelt en, indien ddeze een ander is, aan de tot uitkering gerechtigde heeft medegedeeld dat hij de onderhandelingen afbreekt.

Artikel 7:985 BW

Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van vijf jaar na de dag waarop die vordering opeisbaar is geworden, tenzij een langere termijn is bedongen.

Waarom aparte regeling?

- Wetgever: regeling van artikel 7:942 BW is voor levensverzekeringen ‘nodeloos ingewikkeld’, zodat beter de gebruikelijke verjaringstermijn van vijf jaar kan worden voorgeschreven.
- Regeling 7:985 BW: adequate oplossing of alleen maar meer onduidelijkheid?

Casus

X heeft een overlijdensrisicoverzekering afgesloten bij een verzekeraar. Partijen komen overeen dat verzekeraar – bij het overlijden van X voor de einddatum van de verzekering - € 150.000,- uitkeert aan de op het polisblad opgenomen begunstigde. X betaalt hiervoor een maandelijkse premie. Vijfentwintig jaar later, doch binnen de looptijd van de verzekering, overlijdt X. Z, de dochter van X en tevens enig erfgenaam, weet echter niet van het bestaan van de overlijdensrisicoverzekering. Bijna twee jaar na het overlijden van haar vader – tijdens het uitzoeken van de dozen met daarin de administratie die haar vader heeft achtergelaten – vindt Z het polisblad van de overlijdensrisicoverzekering. Zij wendt zich daarop tot de verzekeraar om de betreffende uitkering op te eisen. Verzekeraar geeft aan dat de overlijdensrisicoverzekering niet meer in zijn administratie voorkomt en deze dan ook op een bepaald moment moet zijn beëindigd. Verzekeraar vraagt Z dan ook aan te tonen dat haar vader – tot het moment van zijn overlijden – aan zijn premiebetalingsverplichting heeft voldaan. Het kost Z aardig wat moeite om de gevraagde stukken te achterhalen, een aantal keer meldt ze zich bij Verzekeraar, maar telkens kan zij niet de juiste stukken overleggen. Vijf jaar naar het eerste contact met de verzekeraar slaagt Z erin de gevraagde stukken te overleggen. De verzekeraar stelt echter dat de vordering van Z inmiddels is verjaard, daar in de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden een verjaringstermijn van twee jaar is opgenomen en deze termijn nimmer conform de vereisten van artikel 3:317 BW door Z is gestuit.

Vragen

- Mocht de verzekeraar wel een van artikel 7:985 BW afwijkende termijn in zijn voorwaarden opnemen? En zo ja, waar ligt dan de ondergrens voor deze termijn?
- Hoe kan de verjaringstermijn worden gestuit en wat zijn de gevolgen van deze stuiting?
- Hoe dient een eventuele vervolgtermijn te worden gestuit en wat zijn daar de gevolgen van?

Duur verjaringstermijn (1)

Mocht de verzekeraar wel een van artikel 7:985 BW afwijkende termijn in zijn voorwaarden opnemen? En zo ja, waar ligt dan de ondergrens voor deze termijn?

- Artikel 7:985 BW is van regelend recht: afwijkende verjaringstermijn in voorwaarden mogelijk.
- Waar ligt de ondergrens?
  - Bij de semi-dwingend rechtelijke regeling van artikel 7:942 lid 1 BW -> minimale verjaringstermijn 3 jaar; of
  - Bij geldt artikel 6:236 aanhef en onder g BW -> minimale verjaringstermijn van een jaar.

Wetgever heeft nagelaten hier duidelijkheid over te verschaffen.

Duur verjaringstermijn (2)

Ook in de literatuur discussie:

- Auteurs die van mening zijn dat – gelet op het (semi) dwingend rechtelijke karakter van artikel 7:942 BW – de verjaringstermijn in de voorwaarden van levensverzekeringen niet mag worden verkort tot een termijn minder dan 3 jaar.
- Andere auteurs achten voornoemde beperking niet waarschijnlijk, aangezien de wetgever de levensverzekering juist heeft willen uitzonderen van artikel 7:942 BW. Artikel 6:236 aanhef en onder g BW ondergrens, zodat de verjaringstermijn in de voorwaarden van levensverzekeringen niet korter mag zijn dan een jaar.

Duur verjaringstermijn (3)

Gevolg:

- Rechtsvordering uit hoofde van een schadeverzekeringsovereenkomst: minimale verjaringstermijn van 3 jaar, welke niet in verzekeringsvoorwaarden mag worden verkort.
- Rechtsvordering uit hoofde van een levensverzekeringovereenkomst: verjaringstermijn van 5 jaar, welke in verzekeringsvoorwaarden mag worden verkort tot (slechts) 1 jaar.

- Zeer onwenselijk:
  - Vordering uit levensverzekeringsovereenkomst komt meer dan eens aan derde toe. Deze derde is vaak niet van bestaan van verzekering op de hoogte, laat staan zijn hoedanigheid als begunstigde.

  -> Vorderingsrecht kan verjaren zonder dat begunstigde op de hoogte is van zijn aanspraak.

Duur verjaringstermijn (4)

- Voorstel:
- Artikel 7:985 BW kwalificeren als semi-dwingendrechtelijke bepaling.
- Termijn van vijf jaar behouden

Aanvangsmoment verjaringstermijn (1)

Artikel 7:985 BW:

Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van vijf jaar na de dag waarop **die vordering opeisbaar is geworden**, tenzij een langere termijn is bedongen.

-> Objectief aanvangsmoment

Artikel 7:942 lid 1 BW:

Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan **bekend is geworden**.

-> Subjectief aanvangsmoment

Aanvangsmoment verjaring (2)

- Waarom heeft wetgever gekozen voor objectief aanvangsmoment in artikel 7:985 BW?
- Toelichting van de wetgever ontbreekt.

- Subjectief aanvangsmoment had meer voor de hand gelegen
- Vaak derde die aanspraak maakt op de uitkering
  - Andere prioriteiten dan opeisen uitkering
  - Niet op de hoogte bestaan levensverzekering & hoedanigheid als begunstigde

  -> Duurt enige tijd voordat derde bij verzekeraar aanklopt

Aanvangsmoment verjaringstermijn (3)

- Objectieve aanvangsmoment houdt hier geen rekening mee, waardoor de reële kans bestaat dat de verjaringstermijn al loopt voordat de begunstigde op de hoogte is van zijn aanspraak.

- Niet wenselijk
- Voorstel: subjectief aanvangsmoment opnemen in artikel 7:985 BW.

Aanvangsmoment verjaringstermijn (4)

‘op de dag na die waarop de tot uitkering gerechtigde met zijn aanspraak op de uitkering *bekend is geworden’*

Wanneer is er sprake van *bekendheid* met de aanspraak op de uitkering?

Aanvangsmoment verjaringstermijn (5)

Hoge Raad 6 april 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0900

‘3.4.2 (…) Het komt er dus op aan dat degene die zich op voormelde verjaringstermijn beroept, stelt en zonodig bewijst dat de benadeelde **daadwerkelijk bekend** was met de schade en met de daarvoor aansprakelijke persoon. (…)’’

Hoge Raad 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694

‘3.4.2 Bij de behandeling van de onderdelen moet worden vooropgesteld dat de woorden "bekend is geworden" in art. 3:310 lid 1 BW moeten worden verstaan in de betekenis van: daadwerkelijke bekendheid met zowel de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon (HR 6 april 2001, nr. C99/158, NJ 2002, 383). De Rechtbank is derhalve in rov. 6.2 van een juiste maatstaf uitgegaan. **Het enkele vermoeden van het bestaan van schade is onvoldoende om aan te nemen dat sprake is van daadwerkelijke bekendheid met de schade.** (…)

Aanvangsmoment verjaringstermijn (6)

Hoge Raad 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8186

'3.4(…) De korte verjaringstermijn daarentegen, waarom het in dit geding gaat, staat niet alleen in het teken van de rechtszekerheid, maar ook van de billijkheid. De voormelde eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon, moet naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid (HR 6 april 2001, nr. C99/158, NJ 2002, 383; vgl. ook HR 20 april 2001, nr. C99/293, NJ 2002, 384), zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat (HR 24 januari 2003, nr. C02/011, NJ 2003, 300). Voorts heeft de Hoge Raad beslist dat, indien de benadeelde zijn vordering niet kan instellen door omstandigheden die aan de schuldenaar moeten worden toegerekend, het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de schuldenaar zich erop zou vermogen te beroepen dat de vijfjarige verjaring is begonnen te lopen op het zojuist bedoelde tijdstip. De korte verjaringstermijn gaat dan pas in wanneer die omstandigheden niet langer verhinderen dat de vordering kan worden ingesteld (HR 23 oktober 1998, nr. 16.567, C97/037, NJ 2000, 15 en HR 25 juni 1999, nr. 16.841, C97/320, NJ 2000, 16). Tegen de achtergrond van voormelde rechtspraak en in het licht van de mede naar aanleiding van deze arresten verschenen literatuur komt de Hoge Raad thans tot het oordeel dat de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW, gelet op de strekking van deze bepaling, pas begint te lopen op de dag na die waarop de **benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van deze schade in te stellen.'**

Hoge Raad 31 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:552

'3.3.2 (…) De verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen

(HR 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694, NJ 2003/300). **Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Dit houdt niet in dat voor het gaan lopen van de verjaringstermijn is vereist dat de benadeelde – behalve met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon – daadwerkelijk bekend is met de juridische beoordeling van die feiten en omstandigheden** (HR 26 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR1739, NJ 2006/115). Dit betekent evenmin dat is vereist dat de benadeelde steeds ook met de (exacte) oorzaak van de schade bekend is (HR 20 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8903, NJ 2006/113). Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van alle ter zake dienende omstandigheden (HR 14 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3240, NJ 2015/207). (Zie voor het voorgaande ook HR 9 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ4850, NJ 2012/193 en HR 31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8168, NJ 2006/112)

Aanvangsmoment verjaringstermijn (7)

Hoge Raad 9 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1603

‘3.3.3. Uit rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat onbekendheid met of onzekerheid over de juridische beoordeling van de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon, niet aan aanvang van de verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW in de weg staat. **Deze juridische beoordeling ziet niet op de kennis en het inzicht die nodig zijn om de deugdelijkheid van een geleverde prestatie te beoordelen**, anders dan uit eerdere uitspraken van de Hoge Raad zou kunnen worden afgeleid**. Het ontbreken van deze kennis of dit inzicht kan immers betekenen dat de benadeelde nog onvoldoende zekerheid heeft verkregen dat schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon.** Evenals de juiste kennis of het juiste inzicht kan ontbreken ten aanzien van de ondeugdelijkheid van bijvoorbeeld medisch handelen, kan dat het geval zijn ten aanzien van het handelen van bijvoorbeeld een fiscaal of juridisch dienstverlener. **Bij de beantwoording van de vraag op welk moment de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen als hiervoor in 3.3.2 bedoeld, kan van belang zijn dat de benadeelde in zijn verhouding tot de aangesprokene mocht vertrouwen op diens deskundigheid en dat hij in verband daarmee (nog) geen reden had om te twijfelen aan de deugdelijkheid van diens handelen. Daarbij kan verder van belang zijn dat de aangesproken partij andere, niet in haar risicosfeer liggende, oorzaken voor het opgetreden nadeel heeft genoemd of anderszins aan de benadeelde geruststellende mededelingen heeft gedaan over de door haar verrichte prestatie of het daardoor te verwachten nadeel.** Onder omstandigheden kan een benadeelde dan ook pas geacht worden voldoende zekerheid te hebben dat hij schade heeft geleden als gevolg van tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon, wanneer hij kennis heeft gekregen van een juridisch advies of een rechterlijk oordeel.’’

Aanvangsmoment verjaringstermijn (8)

Onderzoeksplicht benadeelde

Hoge Raad 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694

3.6 (…) Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat (vgl. HR 9 juli 2010, nr. 09/01916, LJN BM1688). **Dit neemt niet weg dat degene die de identiteit van de aansprakelijke persoon met een beperkt onderzoek eenvoudig had kunnen achterhalen, maar heeft nagelaten een dergelijk onderzoek in te stellen, zich ter afwering van een beroep op verjaring niet kan beroepen op subjectieve onbekendheid met de aansprakelijke persoon. Indien die identiteit gemakkelijk kan worden vastgesteld, mag van de benadeelde in beginsel worden verlangd dat hij zich enigermate inspant om erachter te komen wie voor de schade aansprakelijk is. Het verdraagt zich niet met de rechtszekerheid en de billijkheid, die het instituut van de verjaring mede beoogt te dienen, dat de benadeelde door het nalaten van een redelijkerwijs van hem te verlangen, eenvoudig uit te voeren onderzoek naar de identiteit van de aansprakelijke persoon, zou kunnen voorkomen dat de korte verjaringstermijn van art. 3:310 lid 1 BW een aanvang neemt.**

Aanvangsmoment verjaringstermijn (9)

- Wat betekent dit voor artikel 7:985 BW?
- Eenvoudig onderzoek (controleren administratie/bankrekening)
  - GC Kifid 2020-104
  - GC Kifid 2019-598
  - GC Kifid 2017-745

Had begunstigde met eenvoudig onderzoek het bestaan van zijn aanspraak kunnen achterhalen, maar heeft hij dit nagelaten? Geen beroep op subjectieve onbekendheid mogelijk.

Wijze van stuiting verjaringstermijn (1)

Hoe kan de verjaringstermijn worden gestuit?

Artikel 7:985 BW:

Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van vijf jaar na de dag waarop die vordering opeisbaar is geworden, tenzij een langere termijn is bedongen.

Wijze van stuiting verjaringstermijn (2)

Bij welke stuitingsregeling dient aansluiting te worden gezocht?

Artikel 7:942 lid 2 eerste zin BW
De verjaring wordt gestuit door **een schriftelijke mededeling, waarbij op uitkering aanspraak wordt gemaakt.** Een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren begint te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen.

Artikel 3:317 lid 1 BW
De verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis wordt gestuit door **een schriftelijke aanmaning of door een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt**.

- Wetgever heeft zich hier niet over uitgelaten.
- Discussie literatuur.

Wijze van stuiting verjaringstermijn (3)

- Gevolg: onzekerheid begunstigde
- Kan hij ex. artikel 7:942 lid 2 eerste zin BW volstaan met een schriftelijke mededeling waarin hij aanspraak maakt op de uitkering?
- Of dient hij de verzekeraar ex artikel 3:317 lid 1 BW een schriftelijke aanmaning of schriftelijke mededeling te sturen waarin hij zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt?
- Voorstel: artikel 7:985 BW voorzien van een eigen stuitingsregeling

Wijze van stuiting verjaringstermijn (4)

- Bij welke stuitingsregeling aansluiten?

Hoewel regime van artikel 3:317 lid 1 BW op eerste gezicht strenger lijkt, neemt de Hoge Raad snel aan dat er sprake is van een stuitende mededeling ex artikel 3:317 lid 1 BW.

Jurisprudentieoverzicht: J.L. Smeehuijzen, *De bevrijdende verjaring (diss. Amsterdam VU),* Deventer: Kluwer 2008, p. 178-179.

-> Verschillen vallen dus mee, maar:

Wijze van stuiting verjaringstermijn (5)

- Lagere gerechtelijke instanties wijzen meer dan eens vonnissen/arresten waarin zij te strenge eisen stellen aan de schriftelijke mededeling ex artikel 3:317 lid 1 BW.
- Doorprocederen tot Hoge Raad om gelijk te krijgen
  - Rechtszekerheid niet bij gebaat
  - Doet geen recht aan belangen begunstigde levensverzekering
- Voorstel: aansluiting zoeken bij artikel 7:942 lid 2 eerste zin BW.

Gevolgen van stuiting (1)

Wat zijn de gevolgen van de stuiting?

Artikel 7:985 BW:

Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van vijf jaar na de dag waarop die vordering opeisbaar is geworden, tenzij een langere termijn is bedongen.

Gevolgen van stuiting (2)

Artikel 7:942 lid 2 tweede zin:

De verjaring wordt gestuit door een schriftelijke mededeling, waarbij op uitkering aanspraak wordt gemaakt. **Een nieuwe verjaringstermijn van drie jaren begint te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen.**

Artikel 3:319 BW:

1.**Door stuiting van de verjaring van een rechtsvordering, anders dan door het instellen van een eis die door toewijzing wordt gevolgd, begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag.** Is een bindend advies gevraagd en verkregen, dan begint de nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop het bindend advies is uitgebracht.

2.**De nieuwe verjaringstermijn is gelijk aan de oorspronkelijke, doch niet langer dan vijf jaren**. Niettemin treedt de verjaring in geen geval op een eerder tijdstip in dan waarop ook de oorspronkelijke termijn zonder stuiting zou zijn verstreken.

3.Door stuiting van de verjaring van een rechtsvordering op grond van artikel 316, lid 4, begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met aanvang van de dag volgende op de dag van de uitspraak die in kracht van gewijsde is gegaan. De nieuwe verjaringstermijn is gelijk aan de oorspronkelijke verjaringstermijn, doch niet langer dan vijf jaren. Niettemin treedt de verjaring in geen geval op een eerder tijdstip in dan waarop ook de oorspronkelijke termijn zonder stuiting zou zijn verstreken.

Gevolgen van stuiting (3)

Artikel 7:942 lid 2 BW wijkt aanzienlijk af van de algemene regeling van artikel 3:319 BW.

Toelichting wetgever ontbreekt. Lijkt aansluiting te zoeken bij artikel 10 lid 5 van de WAM, waarin is bepaald dat de verjaring ten opzichte van een verzekeraar wordt gestuit door iedere onderhandeling tussen de verzekeraar en de benadeelde.

- Hoge Raad 4 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT6833: briefwisselingen tussen een verzekeraar en benadeelde worden ook gezien als verjaring stuitende 'onderhandelingen'.

- Nobele gedachte, maar noodzakelijk? Ingeval aansluiting was gezocht bij artikel 3:319 BW had – na stuiting – een nieuwe verjaringstermijn – die gelijk is aan de initiële termijn – aangevangen. Ook in die situatie voldoende tijd voor onderhandeling. Daarnaast bestaat de mogelijkheid opnieuw te stuiten.

Gevolgen van stuiting (4)

De noodzaak van de afwijkende regeling in artikel 7:942 lid 2 tweede zin BW ontgaat mij dan ook.

Voorstel: ten aanzien van de gevolgen van stuiting aansluiten bij algemene regeling in artikel 3:319 lid 1 BW.

Stuiting vervolgtermijn (1)

Hoe dient een eventuele vervolgtermijn te worden gestuit en wat zijn daar de gevolgen van?

Na stuiting begint – afhankelijk van de geldende stuitingsregeling – een nieuwe termijn verjaringstermijn te lopen. Ook deze vervolgtermijn kan worden gestuit.

Stuiting vervolgtermijn (2)

Wetgever heeft in artikel 7:942 BW nagelaten te voorzien in een regeling voor de stuiting van de vervolgtermijn.

Gelukkig biedt de MvT bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot het huidige 7:942 BW wel een aanknopingspunt:

Stuiting vervolgtermijn (3)

Kamerstukken II 2008/09, nr. 3, p. 7:

"(…) Het op 1 januari 2006 in werking getreden nieuwe verzekeringsrecht kent in artikel 7:942 BW een specifieke regeling voor de verjaring van een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering. Ingevolge artikel 7:942 lid 1 BW verjaart een rechtsvordering tegen de verzekeraar door verloop van drie jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekerde met de opeisbaarheid van de uitkering bekend is geworden. Krachtens lid 2 wordt de verjaring gestuit door een schriftelijke mededeling waarbij aanspraak op uitkering wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn begint ingevolge de tweede zin van dit lid eerst te lopen met de aanvang van de dag volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij bij aangetekende brief de aanspraak afwijst. Bij erkenning bedraagt de nieuwe verjaringstermijn weer drie jaren (artikel 3:319 lid 2 BW), bij afwijzing zes maanden (artikel 7:942 lid 3 BW oud (toev. PH)). **Deze korte verjaringstermijn van zes maanden kan door onder meer een schriftelijke aanmaning in de zin van artikel 3:317 BW worden gestuit. De verzekerde die zich niet kan vinden in de afwijzing is dan wel genoodzaakt om iedere zes maanden opnieuw te stuiten teneinde zijn rechten veilig te stellen (zie wederom artikel 3:319 lid 2 BW)"**

Stuiting vervolgtermijn (4)

- Wetgever zoekt voor stuiting van de vervolgtermijn wel aansluiting bij de algemene stuitingsregeling. Vervolgtermijn dient gestuit te worden conform het bepaalde in artikel 3:316 BW en 3:317 BW.
- Vervolgtermijn kan worden gestuit door een daad van rechtsvervolging of een schriftelijke aanmaning. Na de stuiting begint – gelet op het bepaalde in artikel 3:319 lid 1 BW – een nieuwe termijn te lopen die gelijk is aan de oorspronkelijke termijn.

- Hoge Raad 26 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:335. Dit arrest ziet echter op artikel 7:942 lid 2 (oud) BW. Gelet op eerder genoemde MvT kans groot dat Hoge Raad ten aanzien van het huidige artikel 7:942 BW wel aansluiting zal zoeken bij algemene stuitingsregeling uit boek 3.

Stuiting vervolgtermijn (5)

- Voorstel: voor stuiting van de vervolgtermijn aansluiten bij de algemene stuitingsregeling boek 3.

Conclusie

- Artikel 7:985 BW dient m.i. op drie belangrijke punten te worden aangepast en aangevuld:
  1. Artikel 7:985 BW dient te worden gekwalificeerd als een semi-dwingendrechtelijke bepaling.
  2. Objectieve aanvangsmoment dient te worden vervangen door een subjectief aanvangsmoment.
  3. Eigen stuitingsregeling

Voorstel nieuw artikel 7:985 BW

1. Een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering verjaart door verloop van vijf jaar na de dag waarop de tot uitkering gerechtigde de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden.

2. De verjaring wordt gestuit door een schriftelijke mededeling, waarbij op de uitkering aanspraak wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar begint te lopen met aanvang van de daaropvolgende dag.

3. Deze (vervolg)termijn kan worden gestuit door een daad van rechtsvervolging, als bedoeld in artikel 316 van Boek 3 of een schriftelijke aanmaning, als bedoeld in artikel 317 van Boek 3. Door stuiting begint een nieuwe termijn van vijf jaar te lopen met aanvang van de daaropvolgende dag.

Meer weten?

P. van Haastrecht-van Kuilenburg, ‘Verjaring in het levensverzekeringsrecht’, *NTHR* 2020-6.

Vragen?